

Arrestnummer <i>C1 1267 / 2022</i>
Repertoriumnummer 2022 / 3268
Datum van uitspraak 7 oktober 2022
Notitienummer griffie
Notitienummer parket-generaal 2021/PGG/293 2021/VJ11/246

Na tussenarrest 6 mei 2022

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

t€ _____ in de periode van 11 maart 2019 tot en met 10 oktober 2019 (zie stukken 2-3, 5, 6-7, 12, 18-19)
door

Eveneens gedagvaard om, bij toepassing van artikel 16.6.6. Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, zich te horen veroordelen tot het herstellen van de plaats in de oorspronkelijke toestand, het staken van het strijdige gebruik of het uitvoeren van aanpassingswerken binnen een door de rechtbank te bepalen termijn, onder verbeurte van een dwangsom van 50 euro per dag bij overtreding van dit verbod, meer bepaald tot het verwijderen van de

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, kamer D13M, besliste bij vonnis van 4 januari 2021 op tegenspraak als volgt:

“OP STRAFGEBIED

De rechtbank:

- verklaart beklaagde **SCHULDIG** aan de feiten van de enige tenlastelegging;
- toepassing makend van artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek;
- veroordeelt beklaagde voor deze feiten tot een **GELDBOETE** van **1.600,00 EURO**, zijnde een geldboete van **200,00 EURO**, verhoogd met 70 opdecimen (x8);
- zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens beklaagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 2 maanden.

HERSTEL

De rechtbank verklaart de herstellvordering **zonder voorwerp**.

Bijdragen - vergoeding - kosten

De rechtbank:

- spreekt in hoofde van beklaagde de verplichting uit om **EENMAAL** een bedrag van 25,00 euro, met 70 opdecimen verhoogd, **200,00 euro** bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

- *legt beklagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **50,00 euro** overeenkomstig artikel 91, 2de lid van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;*
- *veroordeelt beklagde, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van **20,00 euro**;*
- *veroordeelt beklagde tot de gerechtskosten, tot op heden begroot op de som van **29,34 euro**.*

OP BURGERLIJK GEBIED

De rechtbank houdt de beslissing over de burgerlijke belangen aan.”

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 28 januari 2021 door de beklagde tegen *“alle beschikkingen van het vonnis”*;
- 5 februari 2021 door het openbaar ministerie tegen *“alle beschikkingen op strafgebied”*.

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, op:

- 28 januari 2021 door de advocaat van de beklagde
- 5 februari 2021 door het openbaar ministerie.

1.4 Op de rechtszitting van 23 september 2021 (inleidingszitting) legde het hof met toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209bis, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vast en bepaalde de rechtsdag op de rechtszitting van 18 maart 2022.

De beklagde heeft tijdig geconcludeerd.

1.5 Bij tussenarrest op tegenspraak van 6 mei 2022 besliste het hof:

*“**verklaart** de beroepen ontvankelijk en alvorens verder te beslissen;*

***heropent** ambtshalve **de debatten** om de beklagde toe te laten de stukken neer te leggen waarnaar hij verwijst in zijn conclusie met aangehechte inventaris, neergelegd op 4 november 2021;*

*stelt de zaak voor verdere behandeling uit naar de rechtszitting van deze kamer van **vrijdag 10 juni 2022 om 09:00 uur**;*

houdt de beslissing over de kosten aan.”

1.6 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 10 juni 2022 in het Nederlands:

- de beklaagde _____ in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester _____ voor meester _____ beiden advocaat met kantoor te _____
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van _____ advocaat-generaal.

2. De eerste rechter vatte de feiten in het beroepen vonnis samen als volgt:

“Op 25 juni 2019 krijgt de politie melding van de omgevingsambtenaar van _____ dat de zaakvoerder van de firma _____ namelijk beklaagde _____ een kledingafvalcontainer geplaatst heeft op het openbaar domein ter hoogte van het kruispunt van de _____ en _____ zonder toestemming van _____

Bij besluit van 11 maart 2019 weigerde het college de aanvraag tot het plaatsen van een container op de hoek _____ en op de _____ van _____ Er werd beklaagde verzocht de container op de _____ te verwijderen voor 1 juni 2019.

De politie nam telefonisch contact op met beklaagde. Hij verklaarde dat hij de container niet zou verwijderen aangezien hij een contract had met _____ Hij verklaarde dat de container er bovendien al zeer lang stond.

Tijdens zijn verhoor op 6 september 2019 werd beklaagde aangemaand door de politie om de container binnen de maand te verwijderen. Beklaagde verklaarde erkend _____ te zijn. Hij begreep niet waarom de aanvraag voor plaatsing van de container werd geweigerd. Hij zou een raadsman contacteren.

Op 10 oktober 2019 stond de container er nog steeds.

Op 18 december 2019 legde de gemeente een bestuurlijke maatregel op ter verwijdering van de 'container voor 3 februari 2020.’’

3. De eerste rechter besloot tot de schuld van de beklaagde aan de enige telastlegging op grond van de volgende overwegingen:

“(…)

2.

De verdediging meent dat de strafvordering onontvankelijk is omdat er gekozen werd voor het bestuurlijke pad door het nemen van een bestuurlijke maatregel.

De rechtbank stelt vast dat een bestuurlijke maatregel een probleemverhelpende maatregel is en dat deze cumulatie niet in strijd is met het non bis in idem-beginsel.

Beklaagde wordt ook niet vervolgd voor het niet naleven van de bestuurlijke maatregel zodat de rechtbank de wettigheid van deze bestuurlijke maatregel niet hoeft te onderzoeken.

3.

*De rechtbank stelt vast dat beklagde een _____ aanging met
Hierin is uitdrukkelijk bepaald dat er zowel voor de plaatsing op het openbaar domein als voor de
plaatsing op private terreinen de schriftelijke toestemming nodig heeft (is) van
_____ heeft de plaatsing van _____ aldus niet verboden, maar afhankelijk gemaakt
van een schriftelijke toestemming van _____ alsook de toestemming van de private eigenaar
(artikel 3, §2 van de _____ overeenkomst).*

*Op 11 maart 2019 werd de vergunning door het college geweigerd voor de container op de _____
De container stond er echter al en stond er op 10 oktober 2019 ondanks
aanmaningen om hem te verwijderen nog steeds. Het staat hiermee vast dat beklagde een
container plaatste zonder vergunning in de periode van 11 maart 2019 tot en met 10 oktober 2019.*

*Beklaagde beweert dat hij niet wist dat hij een vergunning moest vragen aan _____ om een
_____ te plaatsen op privaat terrein. Nochtans staat dit uitdrukkelijk in de
_____ overeenkomst die hij sloot met _____ Hij kan zich niet beroepen op onwetendheid. Het
moreel opzet is wel degelijk bewezen.*

*De rechtbank stelt vast dat de weigering om beklagde een vergunning te verlenen een
administratieve rechtshandeling is waartegen een administratief beroep mogelijk is. Het blijkt niet
dat beklagde tegen de beslissing in beroep is gegaan. De rechtbank kan dus enkel vaststellen dat
beklaagde handelde zonder vergunning. Zelfs indien de rechtbank zou besluiten dat de
weigeringsbeslissing onwettig zou zijn en buiten beschouwing moet worden gelaten, dan kan de
rechtbank enkel vaststellen dat er ook in dat geval geen vergunning was. De rechtbank is bovendien
niet bevoegd om te oordelen of de motivering van de weigering voldoende was, past in het
gemeentelijk beleid en de beslissing genomen werd in het algemeen belang nu deze beoordeling gaat
over de opportuniteit. De rechter mag zich niet in de plaats stellen van het bestuur en kan de
besluiten slechts marginaal toetsen.*

De schuld van beklagde aan de feiten van de enige tenlastelegging is bewezen.”

4. Terecht overwoog de eerste rechter: *“Beklaagde trok zich niets aan van de
vergunningsplicht voor het plaatsen van containers en deed eigengereid zijn zin toen het
college de plaatsing weiaerde en ook later beklagde aanmaande om te verwijderen. Het
willekeurig plaatsen van _____ containers in ons landschap kan het milieu schaden en visuele
hinder opleveren. Beklaagde dacht alleen aan zijn eigen financiële belangen en zorgde voor
oneerlijke concurrentie met _____ ophalers die wel correct handelen.”*

*Dat hij handelde in de veronderstelling dat hij voor het plaatsen van een _____ container op
privéterrein enkel de toestemming van de eigenaar nodig had, is geen reden om de
beklaagde de gunst van de opschorting te verlenen. De beklagde plaatste de container*

overigens aanvankelijk op het openbaar domein, ter hoogte van [redacted]. De [redacted] overeenkomst die hij afsloot met [redacted] voorzag uitdrukkelijk dat de schriftelijke toestemming van de gemeente nodig was zowel voor de plaatsing op het openbaar domein als voor de plaatsing op private terreinen (art. 3, § 2 van de [redacted] overeenkomst).

Uit de brief van 14 maart 2019 van [redacted] blijkt minstens impliciet wat de reden was voor de weigering van de toelating voor het plaatsen van de [redacted] container. Meer bepaald waren er volgens de gemeente al voldoende [redacted] containers: *“Het college verleent geen toelating voor deze aanvragen. Er mogen geen [redacted] containers bijkomend geplaatst worden”* (p. 6 strafdossier – onderlijning toegevoegd). Dit bleek ook al uit de e-mail van de gemeente van 26 februari 2019 (stuk 8 van de beklaagde): *“Momenteel zijn er al ruim voldoende containers geplaatst dus momenteel is er niet meteen ruimte voor bijkomende locaties”*.

Dat de beklaagde niet te kwader trouw was, is evenmin een reden die de gunst van de opschorting rechtvaardigt.

De door de eerste rechter opgelegde straf is juist naar keuze en omvang, rekening houdend met de relatieve ernst van de feiten en het strafrechtelijk verleden van de beklaagde, die drie keer werd veroordeeld voor verkeersmisdrijven. Deze straf leidt niet tot de sociale declassering van de beklaagde, en belemmert zijn sociale reclassering niet. De beklaagde maakt niet aannemelijk dat de door de eerste rechter opgelegde straf uiterst nadelig zou zijn met het oog op toekomstige offerteaanvragen. De gunst van de opschorting, net zoals de gunst van het uitstel, zou de beklaagde onvoldoende aansporen om de toepasselijke regels voortaan wel na te leven.

De eerste rechter verhoogde de geldboete met de juiste deciemmen. De door de eerste rechter bepaalde vervangende gevangenisstraf is voor de beklaagde een voldoende stimulans om de geldboete te betalen.

5. De eerste rechter besliste juist over de kosten van de strafvordering in eerste aanleg. Daarnaast is de beklaagde gehouden tot de kosten in hoger beroep, aan de zijde van het openbaar ministerie begroot zoals hierna bepaald.

Het hof bevestigt de veroordeling van de beklaagde tot het betalen van de bijdrage aan het Slachtofferfonds. Het hof doet dit ook voor de veroordeling tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure en de bijdrage aan het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, zij het dat deze na indexatie respectief 52,46 euro en 22 euro bedragen.

De kosten in hoger beroep moeten worden verhoogd met 10 % (artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken).

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

beslist over de grond van de zaak na het tussenarrest van 6 mei 2022;

bevestigt het beroepen vonnis voor zover bestreden in al zijn beslissingen, met dien verstande en met die enkele wijzigingen dat:

- de vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure 52,46 euro bedraagt in plaats van 50 euro;
- de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand 22 euro bedraagt in plaats van 20 euro;

veroordeelt de beklaagde
beroep, begroot op 120,90 euro.

tot betaling van de kosten van de strafvordering in

|

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 21,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht ber.bekl.:	€ 35,00
Dagv. bekl.:	€ 26,91
Afschrift TA 6.5.22:	€ 21,00
	€ 109,91
+ 10 % :	€ 10,99
Totaal :	€ 120,90

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer _____ als waarnemend kamervoorzitter, raadsheren _____ en _____ en in openbare rechtszitting van **7 oktober 2022** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter _____ in aanwezigheid van advocaat-generaal, met bijstand van griffier _____